

však odůvodněn ani ve věci samé. Jde o žalobu nepominutelné dědičky pro zkrácení povinného dílu nepeněžitým darem proti obdarovanému ve smyslu § 951 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely k obč. zák. Podle slovního znění tohoto ustanovení může sice zkrácený nepominutelný dědic žádati na obdarovaném vydání daru na úhradu schodku a obdarovaný může vydání odvrátiti zaplacením schodku. Leč podle tvrzení žalobkyně nejde o čisté darování, nýbrž o darování smíšené s právním jednáním úplatným a v takovém případě lze nárok na doplnění povinného dílu uspokojiti toliko penězi (srv. rozh. č. 5438 Sb. n. s.). Žalobní žádost, domáhající se přímo zaplacení peněžité částky, je tudíž přípustná.

Čís. 15806.

Rozsah a pořadí uspokojovacího práva příslušejícího vymáhajícímu věřiteli při vnučené správě nemovitosti.

Dlužník jest povinen vydati vnučenému správci výtěžky nemovitosti (pachtovné), které vybral v mezidobí od povolení vnučené správy až do odevzdání nebo do dokončení odevzdání nemovitosti vnučenému správci. Byl-li na dlužníkovu jmění prohlášen konkurs, přechází tato povinnost na správce konkursní podstaty.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, R I 1269/36.)

Usnesením ze dne 10. května 1935 byla povolena na nemovitý majetek, patřící úpadci, vnučená správa, jejíž výkon byl podle § 19 ex. ř. přenesen na krajský soud v K. Vnučený správce byl jmenován usnesením ze dne 4. března 1936. Jeho uvedení do správy se počalo dne 14. března 1936, pak zavedení vnučeného správce bylo přerušeno a pokračovalo se v něm opět 23. března 1936, kdy vnučený správce byl představen pachtýři B-ovi. Podle oznámení vnučeného správce bylo složeno 30.000 Kč pachtýřem B-em na účet starého nedoplatku pachtovného a peníze došly po 14. březnu 1936 správci konkursní podstaty. Pachtýřem byly složeny 18. března 1936. Správce podstaty odporuje žádosti vnučeného správce, aby mu byla tato částka vydána, a tvrdí, že příkaz krajského soudu v K. jako soudu exekučního ze dne 14. března 1936 jest zmatečný, ježto povolující soud, krajský soud v P., usnesením ze dne 12. března 1936 povolil odklad exekuce až do rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce. Dne 14. března 1936, kdy s uvedením vnučeného správce bylo započato, nebyl o tom správce podstaty uvědoměn a nebyl vnučený správce ani představen pachtýři B-ovi, což se stalo teprve 23. nebo 24. března 1936 a tedy v době poukazu peněz pachtýřem B-em nebyla vnučená správa vůbec zavedena, jmenovitě, pokud se týká pachtýře Karla V-a. P r v ý s o u d (konkursní komisař) vyhověl žádosti vnučeného správce a složené peníze mu přikázal. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Pro souzený případ není závažné, kdy nemovitost, zasažená vnučenou správou, byla odevzdána vnučenému správci nebo kdy odevzdání to bylo plně vykonáno a dokončeno, neboť odevzdání nemovitosti má podle § 109 ex. ř. význam jen pro posouzení, od které doby přechází na vnučeného správce oprávnění nakládati s výtěžky nemovitosti. V souzeném případě jde však o jinou otázku, totiž o to, zdali jest dlužník povinen vydati vnučenému správci ony výtěžky nemovitosti, které vybral v mezidobí od povolení vnučené správy až do odevzdání nebo do dokončení odevzdání nemovitosti vnučenému správci. Tu jest důležité ustanovení § 104 ex. ř., podle něhož jest pro pořadí uspokojovacího práva vymáhajícího věřitele při knihovně zapsaných nemovitostech rozhodující čas, kdy dojde knihovního soudu dožádání o výkon poznámky vnučené správy, anebo, byl-li knihovní soud i povolujícím soudem, čas podání návrhu na povolení vnučené správy (§ 29 knih. zák.). Z toho plyne, že vymáhající věřitel nabývá uspokojovacího práva v době uvedené v § 104 ex. ř., neboť, rozhodne-li ona doba o pořadí jeho uspokojovacího práva, pak musí tu již býti i uspokojovací právo samo, poněvadž je předpokladem pořadí. To platí ovšem tenkrát, jestliže vnučená správa byla povolena a usnesení o povolení vnučené správy nepozbude v rekursním řízení účinnosti, nýbrž nabude právní moci, neboť pak působí »ex tunc«. Je-li tomu tak, nebyl povinný oprávněn nakládati s výtěžky zasaženými vnučenou správou již od doby uvedené v § 104 ex. ř., poněvadž by tím zasahoval neoprávněně do uspokojovacího práva vymáhajícího věřitele, a jest proto povinen vybrané výtěžky vydati vnučené správě. Než ani o to nejde, poněvadž správce konkursní podstaty, který v této funkci vystupuje na místě dlužníka, převzal pachtovné 30.000 Kč, které složil pachtýř dne 18. března 1936 až po tom, když usnesení o povolení vnučené správy nabylo již právní moci. Usnesení to bylo doručeno správci konkursní podstaty dne 11. srpna 1935 a bylo potvrzeno usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 14. ledna 1936, jež bylo doručeno účastníkům dne 28. ledna 1936, takže nabylo právní moci dne 5. února 1936. Nezáleží na tom, byl-li rekursu správce konkursní podstaty snad přiznán odkladací účinek, poněvadž to nic nemění na dlužníkově povinnosti vrátiti vybrané výtěžky, jak bylo vyloženo v rozhodnutí č. 12965 Sb. n. s. Poněvadž skutečnost, zda a kdy byl vnučený správce uveden od správy, není rozhodující, jest pro rozřešení otázky, o kterou jde, bezvýznamné vše to, co nastalo až po pravoplatnosti usnesení o povolení vnučené správy a co správce konkursní podstaty uvedl ve svém rekursu proti usnesení konkursního komisaře, když návrhu správce konkursní podstaty na zrušení exekuce nebylo vyhověno pravoplatným usnesením vrchního soudu v Praze.

Čís. 15807.

Podle předpisů vládn. nař. č. 251/1935 a č. 77/1936 Sb. z. a n. nelze odložit výkon vyjevovací přísahy podle § 70, odst. 3, konk. ř.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, R I 1524/36.)